

Put od Lemurije ka Hiperboreji

“...pitanje koje je zbunjivalo Herodota: “Ko su Hiperborejci?” Da li su Hiperborejci “Narod-iza-Severnog-vetra” učesnici u kultu Severnog vetra, kao što to behu Tračani sa obale Mramornog mora? Da li su oni verovali da, kada umru, njihove duše vodi Hermes, čuvar duša, prema ledenom, srebrom okovanom zamku iza Severnog vetra, čiji je čuvar sjajna zvezda Alfeta?””

(Robert Grejvz “Bela Boginja”)

Nadnemoguća, jer u poluvremenu – skokovito – razvojna, samosvest božanskog subjekta, dostiže svoju punu koncentraciju u tački snoviđenja jednog daleko-budućeg vremena (*izgubljenog mesta-i-vremena*, gde prebivaju Hiperborejci). Dotle je ona samo proces koji ima svoje telo u revolucionarnom potencijalu masa; ili: u beskonačnoj prostornosti još nesinhronizovanih čestica – koje skupa čine nit-svetlonosno biće Arijanrod. Dotle je ona samo proces – *neponovljiva trijumfalna povorka* – predvođen pogledom *daljinskog svedoka, pticolike žene, proročice*. Kada dosegne tu svoju krajnju tačku (Krunu Severnog Vetra; *sliku slučaja* – krajnji domet Bačene Kocke) ona se u nju i zaključava, izolujući se od procesa koji ju je izneo. (Tu se *sunce zakona* povlači u *dubinu noći*). Sveštenstvo Trojne Boginje otud može iznova da produkuje Njeno krajnje postignuće – *sliku slučaja*, ali ne i put koji je do njega doveo (samorazvojnu mapu buduće-noćnog neba). Jer je on u dobro koncentrisanom umu Boginje već nedostižan za zemaljski svet, **preinačen**: Ideja-Kocka (Kritska Kruna) je “spremna na najneočekivanije preobražaje”* (Delez). Jer jednom u-početku-dogođen put revolucionarnog pokreta /up. *prvog*, znajućeg pitanja-o-sebi jednog sopstva, koje traži prostor *dodatne rasvete* – za slobodnu sebe-gradnju/, kao i izvor njegove inicijacije, sada su – za um Boginje – daleko jasnije predstavljivi: kako u odnosu na Nju samu, tako i za posvećeno joj sveštenstvo. Ali je tek sa tim izoštrjenjem slike postala vidljiva i *strašna cena*, odnosno **ponorni rizik** kroz koji Boginja mora proći zajedno sa svojom elitom, usled čega ona umire već na ravni vlastitog simbola – *nestaje-za-svet*. Ali u času najdublje dubine svog povlačenja – čak do *na onu stranu* Severnog Vetra, – Boginja se premetnu u sopstvenu kćer: Astreju (Alfetu/Arijanrod), onu koja ljudskoj duši može dati *logoidni pečat* njenog krajnjeg osamostaljenja, te koja jedina rasvetljuje novije-posvećenima **smisao majčine smrti-udaljavanja**: – moć beskonačnog sebe-stvaranja! Jer jezgro majčinog zakona je tek putem kćeri protumačeno, te prosejano u nadnedokučivi beskraj. Ali i uprkos tome će svo nadolazeće zlo-na-Zemlji biti počinjeno upravo u Njeno ime, – u ime Nje kao odsutne, **paralisane užasnim snoviđenjem*** (Novalis). Usled toga postepeno propada i Njeno staro sveštenstvo a zamenjuje ga *kralj-tiranin*, koji krivotvori (primenjuje u “izvrnutom” stanju) Njenu vlastitu Ideju (o demokratiji – kao procesu) – obmanjujući mase da mogu odmah dostići stanje izjednačenosti sa posvećenima; – to jest, obmanjujući ih da je *zlatna ideja-o-jednakosti moguće dostižna u isto vreme i na svim mestima!* **Arhi-fašizam**: Boginja (Vulkanske) Pravde, od projektantkinje *uzajamno oprečnih svetova-u-razvoju*, biva svedena na bezimeno-sveopštu majku, *nevidljivu hraniteljicu (apstraktno jednoobrazne) zajednice (upor. nacije)*, – usled čega u-Njen-zakon upućena kćer Astreja, bezmernim gađenjem od ljudi, te čežnjom uperenom *ka najsamotnijem kutku – polarno svetlećem nebu*, napušta Zemlju /i iznova se budi u *svom prvostečenom kontekstu* – Sazvežđu Device/. Ali ta ista obmana je – kao svojevrstan mitski fantazam, *slika kušnje*, Kanibalistički Lavirint, – upravo onaj test koji donosi za-ljude-korisnu *emancipatorsku spoznanaju*. A nju prvi dostižu pesnici iščezavajućih narodnih kultova, posvećenih Boginji (crvene, vulkansko-ostrvske) Planine. Stoga, najpre, pod vlašću tiranina dogođena emancipacija naroda od – davno već *usled viška*

samilosti umrlog – božanstva. A zatim još i **pojava pesnika udaljene – srebrom optočene – prirode**, kao emancipatora od lažne (tiranski zavedene) emancipacije.

Svrha vulkanake erupcije, nastale usled Sunčevog zlopoglednog doticanja Zemljinog pritisnuto-belokamenog središta, jeste izbacivanje (na malo egejsko ostrvo <1>) žarom potamnjene strane istog kamena – koja u trenutku pokazuje, umesto belosti gneva Majčinog, iz profila viđenog Titana – *lik prve slutnje ostrva blaženih (pobunjenika)*. I tek je to potpuna revolucija – samoizmeštenje *zlatne slutnje* iz školjke njenog *smišljenog* porekla: – žrtvovanje apsolutnog utočišta (srebrnog grad-točka) na ravni vlastitog simbola (lavirint-ogledala).

Profil Titana – prvi nacrt “grobnog stepeništa”, predviđen za “izlazak iz sobe”* (Malarme) – jeste jedina platforma za *dizanje sidra*, ili, konačno oslobađanje zapretenog lanca graditeljskih asocijacija; to je mesto odmotavanja veliko-izlazne *krivulje*, radi uspona u *nad-sve-sferu* (Lađu).

Mapa potopljenog ostrvskog blaga /up. smotuljak noći, skriven u nameštaju “sobe vremena”, Malarme/ čini predobuhvaćen pokret ravnopravne međurazmenjivosti samih Mojri, konzervisan u detalju /pod-slici, ili *slici strelice* – datoj u *rasporedu* vulkanskih gromada/ pra/slike /slike odbega *pra-bića* ispred neminovnosti žrtvovanja vlastitoj Ideji: – pred usudom Bačene Kocke/; i to pokret što će se tek naknadno osloboditi – na *pustoj obali poslednje-brodolomnog iskrčavanja*, – postavši ***zastavom preodluke***. Tu je treća Mojra, Atropa-kao-Krona (upor. Ptica Mater Sva <2>) – lik sa pra/slike – vraćena u mladost. Jer svi neočekivani zaokreti njene plovidbe ispisuju se u nežne prevoje njenog lica – ***vijorenje zastave***. Stoga ona i nosi *hladno-provreli lik pobede*, jer je i sama nestala u *dimu neizgovorene reči*, te je od nje ostala samo pra/slika – projekcija nadolazeće mase, koja **brusi krajnji od-govor**.

„Zastava ravna pokazuje svoj puni grb, –
al’ u njenim naborima kakva sveopštost mukla!
(...)
Pokazujući svu sliku, kao igrač karata
koji baca najjaču,
i koji, svojom kretnjom i smeškom nepoznatim,
podseća ni sam ne znam na kakvu sliku
Božice koja menja.”

(Rilke: *Zastava*)

Usled iste opasnosti kao i u Eho, samosvesno neprizemljena carica Zlatnog Veka, odnosno iz-Haosa-izdigla dis/Harmonija /“...prava Uranija koja se nadnosi nad raspru (...) celim svojim telom, kao nebeski svod.”* Anica Savić-Rebac/ nije dugo zadržala u svojim tkalačkim rukama nebo-okeanski istesanu strelicu, koja joj jedina pružaše mogućnost za željenu sveprekrojavajuću promenu /paralelno: promenu u društvenom uređenju drevno-ostrvskog sveta, koje je zadugo vodilo raspravu o merilu svog nemoguće-daljeg opstanka/. *Ona* je ovu iglu podzemnog (zemljotresnog) izatkavanja jednog ***apsolutno novog neba*** – budući da isto beše predmet opšte panike na Zemlji – predala u ruke svojoj kratkotrajno vladajućoj *kćeri*, davno od-ljudi-odbegloj, nikom više dostupnoj Astreji – *onoj koja je najpre otpala iz svetlo-vrludavog preseka Sfere*, da bi u *pravom (preistorijskom) trenutku* predala ljudima *mere nebeske dis/harmonije*, ali se zatim odmah pridružila *ne-pravoj* strani Sunčevog prebega, i otud postala za-svet-zatamnjena (kao i u Eho – narcistička) slika Uranije same. Dakle, jedna /podnevno-odrazna/ slika /ponoćno izronelog/ (ne)-prava na paliteljstvo prve samotne zvezde,

Astreje; takođe, iskrava slika (ne)-prava ijedne u-mreži-postajuće zvezde – za usuđivanje, i mimo prolaska kroz **test Uranijine trezvenosti** /koju ona održava i uprkos vlastitom *strmom nagibu*, koga njeno *mačje telo* tvori nakon *skoka* u *mastilom sopstvenih suza* zamagljenu visinu ponoći/, na /apsolutni jer za-nit-prekidajući/ rizik nultog samopaliteljstva! To je, međutim, i slika koja iskazuje *nemogućnost daljeg ostanka-na-Zemlji prosvetiteljke drevnog društva, Astreje*, ali koja upravo zahvaljujući tom izopštenju stiče jedno posebno svojstvo: moć vida u mraku – tamno-zrcalni /mačje-očni/ ekran isijavanja /udaljeno-nebeske/ Pravde. A stoga je i Uranija, nakon povlačenja Astrejinog, svojom na-obzorju-iscrtavanom *figurom treperenja** predstavljala još samo vladarevu sablast, prostu hipostazu principa božanske neopredeljenosti – principa koji je vladao u Sferinoj predživotnoj harmoniji, kao skupu svih mogućih /“točkastih”/ vremena “pre” izvagavanja *jednog* /za zlatnu koncentričnost Polisa dominantnog/ vremena. Ali zahvaljujući darovanoj joj tkalačkoj strelici, na-nebu-ponoći “zakačena” Astreja dobi – brzinom svog lučno-poglednog odaslanja vlastite joj samotničke zlokobi – konačno izračunat izlaz iz vreve /mogućih/ svetova; tj. onaj *urezni znak* za najbolji svet/vreme koji, iako kratkotrajan jer “uzglobljen” u mesto *vulkanske katastrofe*, jeste bio upravo na tom mestu dogođen da bi se lansirao, poput užarene lopte središta prazemljnog, u postpovesnu budućnost – budućnost nekog **mnogo daljeg** neba pojačane jasnoće samoispisivalaštva.

Jer, **Hora/Uranija/Harmonija** nije jasna već prepuna sablasti – kao /vihorski/ levak izvagavanja /predživotnih/ elemenata, te kao “viseća” konstelacija davno ugašenih zvezda; /up. “ledeni glas prošlosti”*/ Niče/. Međutim, Eros-Demijurg kao mnogostruko preplićući, *podzemno-nadzemni* vihor pronošnja prolećnog semena, te kao **upotpunjenim krugom-okosveta** najzad stvorena **magnetna bura** oko trona novorođenog Sunca-u-ponoći, prolama i naginje Horin nebo-plovno uzdignut, tamni kubični prostor. I to tako da iz njegove *šuplje jeke* izvlači **disonantnu strelu – spustnu dijagonalnu**, /rašljarski štap za mesto smisla**/ Derida/, koju Eros-Demijurg odašilje s *prazne nad-visine* budućnosti u *krcatu pod-dubinu* prošlosti. I on time isti **kub – kocku odlučivanja o vidu zemno-nebeske sklopljenosti – zasferičuje**, upravo na taj način da mu pridodaje /iz tamnice ovog kuba svetlo-izvedeno/ novo zvezdano okno /kroz koga gleda zatvorenik sopstvene nebo-tvoračke čežnje, Hesper/; oko dvojno-nebeskog bunara /iz koga, usled svoje dvoglavosti, pije znalac prave doze mešanja Lete i Mnemozine, Zmaj Ladon/. A treptava Figura-na-Obzorju /kopča nbrojenih svetova/, tu je samo prelazni, brzinom unazadnog sebe-preticanja te strele uslovljen, *oblik između Njih dvoje* – u odnosu na zemaljsku meru vremena *preogromnih, nesusretljivih*.

“Krug, možda, proizvodi budućnost, ma koliko to zvučalo neverovatno.”* (Derida: *Politike prijateljstva*)

Virtuelnom krugu /saturnskom vremenu/ istrže se znanje o zaokretu /up. munji – “znaku ludosti”*/ Niče/ njegovog urušavanja. Tek ta **plutajuća strelica je ugao** (tačan polutren) pod kojim funkcioniše **kopča** vremenske polukrive: *slika* ne-slučajnog (*trajno uzlebdelog*) spoja između (sažeto samopokretljivog) objekta i njegove (u beskraj rasute) pozadine.

Jer, Eros, kao **uvrtloženo-svetlosni dajmon** – te kao **paradoksalni krug proizvodnje apsolutne budućnosti***, – zvučnim u-sebi-sudarom se rastavlja na dva nesvodiva pola svetlosti; i to ona koja se iznova mogu sastaviti isključivo kroz posredovanje beskonačnog mnoštva *sitnih čestica – postajuće savesnih duhova (revolucionarnih pojedinstava)*. To je Niotkuda – dahom Sferine napukline – obnovljen Polis-na-Zemlji, zidan *ubrzano prekdirajućim jezikom* (– *postraskolne* –) komunikacije.

Erosom (ne-dočekano prolećnim Vihorom) biva svaki put za stepen razmaskirana pod-dubina vremena – saturnsko vreme (savijutak noći) koje nema svoj prostor (već samo usud beskonačnog zidanja). A to pred-vreme taj svoj mogući prostor (na-sebi-upostojen Eter Palitelja) zadobiva tek sedimentacijom suza doteklih od Sunca zarobljenog u trenu Ponoći – što je uslov poslednje jer preodružene Zore-na-Zemlji – završne etape zemaljske povesti! Dakle, Eros kao svetlosno izdignut iz praha razlomljenog Zrcala – koje, kao svemu suprotstavljeni eho, razapinje sunce tiranske volje; i to sunce koje je prvobitno javljeno u vidu sile usisavalačkog zova /up. u vidu nerazrešene dileme pretpočetka – petlje daleko-budućeg stvaranja/.

*
* *

Pra-pra-majčin zbrisano-imeni identitet jeste topografija još-ne-ispoljenog zla, ili mapa patoloških tačaka unutar sveopšte duše, – on je, dakle, svijutak plamenog jezička njene volje, koji teži da se otrgne iz mreže sveopšteg, bespovratno da odbegne iz Crne Kutije i vine se u prostranstva neodređenosti. Njen jedini ključar je Tot-Hermes, ali to samo zbog toga što je njegova ”smrtna rana” (duševna mrlja) upravo onolika <3> koliki je i prostor dorasta Majčinog supstrata do tačke upotpunjenja. Jer taj prostor mogućnosti se sobom probija/istrigava/osvetljuje zahvaljujući nestanku svoga uporednika – prvog oblika znanja iz-haosa-izdigle svemajke o samoorijentaciji u vakuumu. Jer, jedino što ta majčinska sfera u-sebi-beskrajne mogućnosti može (budući fluidna) da žrtvuje (tj. da opredmeti, kao žrtvu-paljenicu) jeste **znanje-o-skretnicama** – na svom putu kroz neizmerje.

Patent sprečavanja zloupotrebe Sadržaja-iz-Kutije radi po tom principu što se – prilikom pokušaja nečijeg nasilnog otvaranja te iste – žrtvuje jedan njen u-ovom-svetu (instantno) primenjiv deo (a to su, na primer, natalne karte stanovnika neke određene teritorije, koje u svom uzajamnom preseku omogućuju apsolutnu kontrolu nad patogenim elementima istih), čime se on sam od dovršenog (iako do kraja nerazmrsivog) oblika znanja prevodi u ekstatički ili poetički oblik – čija je svrha alhemijska preobrazda ljudske vrste, a ne kontrola nad njom kao nepreobraženom, suzbijenom u svom prekomerno stvaralačkom kapacitetu.

Upravo taj do kraja neuspeli pokušaj suzbijanja zla, putem preduviđanja (zastarelim merilima – jer se zvezdano nebo već promenilo) mesta njegove pojave, učinio je Tot-Hermes. A zatim je uništio *mapu zla, savijutak majčine volje*, radi toga da ona (kao još neprotumačena) ne oda *baš njega* – kao onog jedinog koji ima jasno premerljivu mrlju unutar staro-eonske elite (jer zbiljski nije iz nje ni ponikao, već joj se samo prišunjabo).

Dakle, Tot-Hermesov (doslovni, neartistički) falsifikat ove mape nastaje **automatski** – samim činom (u biti nasilnog – i uprkos posedovanome ključu) otvaranja Kutije. Ali, sama Ananke (kao Zvezdana Noć) ga je na sve to (pred-svesno) izazvala: zato jer je on, kao deo staro-eonske (za Dajmona Njenog Vihora bezmalo ograničavajuće) elite, upravo njena (neprotumačena) nemogućnost zatvaranja u sebe!

Da bi zataškao otkriveno a ujedno sprečio provalu zla iz ljudske prirode (požarem praćen izlazak iz rajskog stanja – kraj prekrasne Lemurije!) on (čekićem – uzdignutim ključem) odvaljuje glavu/kupolu/toranj Gospi Zvezdane Noći, premeštajući je u Podzemni Svet (gde ona još hući bitkom svog predživotnog korenja). On pri tom dobro skriva svoju tamnu stranu, ali tuđu eksponira – jer odbija da prihvati postojanje onog što je iznad mere njegovog dobra, a što prelazi u meru njegovog (uporedo: nadindividualnog) zla.

Za razliku od onog što je – unutar *prateksta* – samo zagubljeno /tempo subjekta interpretacije, patent beskonačne odgonetke/ **ono izgubljeno** /topografija individualnih mera zla, ili, hijerarhija duhova na kojoj se to očitava/ biva nadomešteno Horom /hučnom glavom Gospe, prostorom slobodne delatnosti Uma, svetlom komorom u kojoj se odigrava selektivnost večnog vraćanja te spaljuje sav otpadni materijal/.

A to drugo je prvi a žrtvovani uporednik bleštavom pra-jastvu tvoraštva, kontrapunkt njegovoj vodeće-melodijskoj liniji: njegova se osovina /zamah odluke/ naginje i pada u ponor svodeći se na *osu* /čigru-točak/ serijalne rasvete načela rada vlastitog /za fenomen zla odgonetnog/ patenta. Tako nastaje *oko mrtve ptice*, beli krug u crnom kvadratu, što rasklapa *par iskri-u-ukrstu* – koji preokretom vizure samoposmatranja fiksira raspon svojih unutrašnjih rastojanja /putanju crvenog pomaka, ili, prolaz za beg sunca u noćnu dubinu/. Dakle, rez u slogu sopstvenih crnih tačaka ili isecanje i odbacivanje upravo onog dela datog grafikona što odgovara **odreknutoj strani** prvobitno-tvoračkog izbora: *mrtvi ugao* unutar velikog patenta, u koga se uvlači zloduh prošlosti /Senka-Sijamka/. A iz tog istog se proreza izdiže pogled čija munjevita svetlost – poput fluidnog rukopisa – biva utisnuta u spoljašnji predeo.

Otud: nije više važno da se zna koji to duhovi stoje a koji ne u zlatnom preseku, fokusu oka mrtve ptice, kao ni to koja su bića unutar božanskog pogleda detektovana kao viša/ranija a koja kao niža/kasnija, već nasuprot svemu tome: važno je još isključivo to da ono postalo od tog ukrštanja /pra-jastvo vidilaštva, treptavo ponoćno oko/ izvrši pomak /do vršne tačke svoje samosvesti/ **u okviru iste te konstante** /točka osovine/ – a što omogućava beskonačno brušenje, zašiljivanje, uspinjanje i obrušavanje, te premoščivanje i naginjanje: beskonačno penjuća samosvest stvoriteljke, ili ponoru opkoračna šina r/evolucije.

Jer, proročka ptica je morala da se izmakne iz pozicije supervizora da bi videla samu sebe, te je zaronila u sopstvenu dubinu: a to znači da ne mogu sva stvorenja da stanu u *suzno oko nje same*, jer tada ona nema dovoljno praznog prostora da sagleda sebe, te da **učvrsti vlastito merilo** kojim se iz viđene mase destiluje njoj sapripadna klasa duhova: – tajno-redosledna kombinacija crnih slova u beloju sunčevoj zenici, topografija eruptivnih pega na samom licu Sunca ili njen prvo-bitni – vulkanski, jer lavom obeležen – kontekst samoobjave.

“Vulkani ostaju na svome mestu, ali njihova lava prolazi velikom prazninom sveta i donosi mu vrline koje pevaju u njegovim ranama.”

(Rene Šar: “Dobro si uradio što si otišao, Arture Rembol!”; “Bes i tajanstvo”)

Pri tom je panika zavladała masom, što upravo beše dovelo do umorstva ptice – pradavni zločin. Ali, preživela klasa /odmetničkih/ duhova je /skarabejskim/ klješćima /silom raskršćenja dve obratno-zvezdane konture/ isekla mrlje sa Sunčevog /ponoćnog/ lica i ovo isto svela na ilustraciju /sliku razotkrivanja one poslednje dubine u kojoj leži odgovor na pitanje o identitetu stvoriteljke/. A to je **prafigurativno oličenje više klase duhova** što iskršava iz smrtne rane pticine, ili tamnog kolažnog procepa; alem-oko žalne ptice kao Sunce u vlastitom antiprostoru, uklopljeno u sasvim nam nepoznatu zvezdanu konturu.

Tako okom ptice detektovano predmanifestno zlo, otkriveno da počiva u biću Sunčevom, postaje uslovom njenog vlastitog dorasta do sebe. I to putem samofokusiranja /s obrušenog vrha njenog samoodnošenja/ u vlastiti svetlosni zaostatak /suzu ponoći – sediment svetlosne oluje; kćer *nje same* i sunca-na-umoru: nimfu davno presušene reke: Eho/.

Eho – je geometar koji traži mesto što je izostavljeno-iz-vremena: kratersko oko mrtve ptice. A jer je upravo ono samo iznedrilo vremenski tok, to je mesto na kome je počinjena **iskonska nepravda**. Jer silinom sopstvenog – otuđenog – odjeka tad beše pogođeno ovo oko: svitac zauzdan u kopči nebeskih vratnica.

Narcis – usled vezanosti mesta svoje samospoznaje za proviđenje ove ptice – ne želi da se krug njenog znamenja proširi; i zato njegove trepavice urastaju duboko u tamnozeleno jezero njenog oka – bivajući najzad pokošene s-dna-izdižućim srpom vulkanske bune Titana! <4> Ali time se ona još više zatvara spram vremena, jer **vrč njenog kratera** biva poklopljen istim srpom, i zaključan u sebe /poput kapije severnog neba/ – te morade biti prolomljen zvekirom svog najdaljeg odjeka: samom Eho.

Dakle: božansko biće ipak može da ustanovi-u-sebi prvu – **odskočnu** – tačku /pred-znanje o ishodu svih puteva/ i da time /kao umanjeno do tačke nevidnosti – *eha*/ siđe /kao nevezano – s mogućnošću povratka/ u vreme. Ali, ono to može učiniti samo kroz prorez/zglavak u okatoj rep-perjanici svoje prekognitivne strele – koja najzad rasklapa, poput pokretnog stepenika /"okidača"/, svoju bezvremenu poledinu. I to tako da ova prelazi u frontalni, k-istoku-preokrenut, prostor: produžen interval sećanja otrgnut od školjke privatnog snevanja, kroz-maglu-sevajuće oko svetionika, ili most selektivnog saobraćanja između neba i zemlje.

Zaokret *strele prvog pitanja* u sopstvenu *rep-perjanicu* (monadu – spektralnu knjigu) dovodi do prosecanja njene unutrašnjosti i istrgavanja (belog, još neispisanog) lista. Pri tom zarubljen vrh strele (– *penkala*) postade fiksator pokreta razlistavanja: *vadičep najdublje-zbrisanog smisla*. A njen odvaljen delić, kao **tačka pogodka** što je zaglavljena u grobnu tvar (mrtvi ćošak knjige, *zamrljana slova*) – jeste zrcalni ulomak paralelne stvarnosti, iz čije perspektive ova tvar sebe *izmenjeno* sagledava; te putem koga ova ista **koriguje ugao** obrtanja *silom-prizemljene* monade oko svoje ose. Dakle: pokušaj patvorenja Vihora (*čigre* Anankine posmrtno-tkalačke preodluke – saigrača, Erosa) u Krst prastanja (Tanatos) je propao.

Od suprotnih a izmenjujućih polova zemljine kugle sačinjen je *vadičep* – u vidu *skarabejskih klješta*, što izvlači i razvija /iz najdublje-potresnog podzemlja/ mapu večnog putovanja /fugalni premašaj kugle sveobuhvatnog, ili njeno zašiljenje i okrilaceenje: – konačno otisnuće u nepoznato/. Od sudara između dva suprotno orijentisana magnetna polja nastaje novo polje – *beli list*. A to je **svrha** vulkanske erupcije: *kamen* izbačen s dna podzemlja, zarad toga da pomeri težište sklopova između nadzemnih stvari.

Viskom pronađen **beli kamen pod-dubine**, ili *vodeničar jednog novoozvezdavajućeg neba* – zagubljen je deo slagalice svih vremena. Jer upravo on potire/zamenjuje/razotkriva poroznu tačku u srcu praukrsta – onu tačku koja je glavna smetnja pronalaženju izlaza-iz-kruga samoodnošenja duha tvoraštva /ključnog ugla unutar zaprege nebeskog točka/; te uzrok utamničenosti /bilo čije/ duše /u kuli prividne smrti-i-vaskrsenja/. A to je ona jedinstvena sposobnost kritičkog rasvetljenja izvora, prisutna kod duha stvoriteljke, koja je "ridobradom" polubogu, čuvaru-i-pometaću istine starog sveta, nepojamna. Jer, dok je *beli kamen podzemlja odmetnuto duhovno središte* zemaljskog Sunca, dotle je ovo drugo središte /kao-potporelišeno, ili, oruđe starog boga/, **osuđeno na agoniju**: stalnu smenu kolapsa i povampirenja. A to bi ujedno značio preokret sazajnog duha: od prauspostavljenog Kosmopolisa na Zemlji ka činu izgradnje Stepenica ka Nebu – koje se odbacuju (ili ne) pred njegovom Kapijom. Jer, Nebo neke uspinjače prima a neke vraća nazad: *spiralno vodošumno kruženje*; igla tkanja izvučena iz plavih maglina, ili saznanje o redosledu svetova/vremena/dahova; drugačije-ozvezdano telo svemajke ili dubinom prekrojen noćni plašt.

Tako je iz prosečeno-kvadratne *riznice slika* – putem *vadičepa* – izbačen njen **korozivni element** /obrnuto-razapeti anti-sin/, a namesto njega postavljen *okrugli kamen pod-dubine* –

čime ona od riznice /zvezdane posude/ postaje zrakasta rešetka: *m*lin koji destiluje /iz uže, staro-eonske elite/ nov, rezonantno šireći zavetni krug.

Strela vremena, kao preokrenut i uzdignut *visak-zvekir*, najzad udara o *nebeske vratnice* (“pregradni zid odjeka”*/H. Broh/, što milosno rasklapa onostrano suštastvo) i odbija se. Otud sledi povratak u samomotreću dubinu jedne zenice /školjku *izgubljenog vremena*/, plus rasveta jednog dodatnog /u-snu-pregrađenog/ prostora: – **osmatračke stanice**, što se slobodno njiše put mnogostruko ukrštajućih pravaca smrti-i-rođenja. A to je Hora, onostrani dodatak Kosmopolisu; Fuga – *pismo zagrobne svetlosti, put bespovratnosti*; Svitac – hladno-zeleni plamen spušten na uzavrelu Zemlju, radi pripreme za njen preobražaj; popravljen astralni dizajn jednog vremena koje je “visilo” između neba i zemlje; “čudnovato rasklopljena sklonjenost.”** (H. Broh).

Jer, Zemlja-Mesec, jedini pandan “kugli sveobuhvatnog”, jeste varničava zbog neprimetno-malih begova iz sebe – *vlastito-potpornih, podzemno rešetkastih ili levkom destilovanih – dajmona-liričara*. Plavi pomak unutar nje same <5>.

Duh strele – Apolon, “bog-čuvar zavetnog znamenja” (H. Broh), smenjuje Vratara, vlastodržca podzemlja, Hermesa; jer ovaj drugi je stezao u krug-bez-daha staro-eonsku elitu – što bi ih sve skupa odvelo u drugu smrt da Apolon nije svojom strelom (penkalom noćno-nebeske preodluke) *pravovremeno* prosekao Krunu Severa (Zamak Arijanrod), unutar koje je ova ista bila zatočena! A novopostali duh toga bega jeste Košuta, koja – sama i nesparena – proseca krug Velikog bratstva (savez mrtvih nebo-pisaca) i prva stupa na prag Nade: eon pesme prolećnog rastinja, ispovrnut iz čeljusti Anubisa.

Strela Apolonova (Neitina) jeste veslo Sunčevo (Raovo): **sebe-preticanje znanja o redosledu** stepenika što vode u Krug Svečanosti /odnosno: revizija unutar kružne slike nad-Lepote/, plus refleksija jednog Dodatnog prostora /za prvo-postavljeno pitanje o sebi duha stvoriteljke/. A to su ujedno vratanca za bekstvo-bez-povratka plahog duha Košute koja – namesto svoje odbačene prve mogućnosti samozazidavanja u uski zavetni krug – uvodi kroz njih ista sve izgnane duhove, i to iz neodređene zone *sutonjeg* lutalaštva. Ona to, međutim, čini tek uz pomoć jedinstvene *opruge, zvučno hitnute iz čeljusti Anubisove*, – koja prolama *pečat zavetnog znamenja* (kopču nebeskih vratnica). Na taj način je Anubis (zaceljivač dušine napukline) upravo zaslužan za prevod Daleke (Prvog singulariteta) preko Ponora.

Figura Gospe-u-Skoku se punktualizuje, a u samo jednom od datih punktuma je njeno vidovito oko (Kćer ponoćnog Sunca): ona koja je čas pobesneli ris, čas plaha košuta – Daleka, što (odnoseći za sobom biljnu moć klijanja) beži u Pustinju od ljudskog roda. Tek njenim povratkom, na čelu jedne starom-svetu-nepoznate Povorke, biva fiksirana – u preistorijskom umu – Onostrana zora; pesnik što stoji na izlazu Hada: mesto gde se *sudnje* rukuju Animus i Anima, gde se *nigdinski* stapaju Mačka i Košuta: – jer tu *slova* uzajamno protivnih zakona (*kočke zvezdanog dobitka-i-gubitka*) konačno izmenjuju (*među sobom*) Mnemozina i Leta. Tek to je svetlo-podrhtavajući **Savez-u-propasti**, ili daleko ostrvsko ušće svih pritoka podzemlja.

Kron postaje *kamen* – što hitnut i obrušen s *visina*, vraća *pred-vreme* plutanja prvostvorenog sveta (upor. prvonastalog društvenog poretka) u stanje neodlučenosti. Jer, od Panike se koči Vreme, odnosno, urušava Sećanje na mesto putujuće stabilnosti u krugu Neizmerja – ostrvo

blaženih odmetnika! Time se zatvara *put strele* u bespovratnost, a otvara *zglavak* unutar njenog *repa*, koji je vraća u **ono potisnuto /praizostavljeno/** – što teži da obori *tok* vremena, da bi ovo /namesto svoje pobedničke jednousmerenosti/ ispovratilo *snop* simultanih svetova: *rizom* vremenskih sudara, *skretnicu* majčinske volje – od tiranije nad prvostvorenim svetom, ka pokroviteljstvu nad posvuda rasutim laticama sopstveno-svetlosne srži.

Orfej i Mnemozina: prvonastali par stvaralačkih suprotnosti, koji se kristalisao u poluvremenom ambisu odlučivanja, otrgavši se od zaprege sve-Jednog, beše zamenjen onima koji u-sprezi-vraćahu Tiraniju – zlokobno sveizjednačavajućeg – pretpočetka: **Kronom i Letom.**

Uski krug znamenja, obrubljen čipkom raznorodnih dahova pridošlica, umesto da hitne svoju vršno-izlaznu nit ka Prostranstvima Apolonovim, on ovu istu uvlači u sebe zapetljavajući se u taman svetlouvreću čvor; mašnu pod kojom otežano diše davni eon.

A to je upravo Hermesov ključ; onaj pod kojim on – ljubomorno – čuva **osnovu najdubljeg prevrata <6>** : dušu shvaćenu kao atom, ili načelo nesvodivosti svake pojedinačnosti, *okom mačke* opažene u pretpočetku.

Jer, Hermes, ključonoša, drži **primarni zapis saodnosa svih pojedinstvenih duša**, koji je nastao još u prekognitivnoj *zenici mačke* (tamnoj okular-komori zlatno-sunčanog sve-jajeta – gde se zbilo ono potresno “ili-ili”); i to još **pre** njihove pomame Sijamkom, majčinom Senkom, skerletnom zvezdom objave jednog jedinog, iluzorno-pobedničkog sveta/vremena. Ali, to je pre zaključen zapis (preduklopljenih) odnosa (između dva člana) nego pokretna slika (ukupnih) odnosa – koji se nalaze u jednom **uzajamno korigujućem previranju** (kao u spektralne strele Apolonove), te koji daju iznos rešenja onog nerasvetljenog unutar njih samih: – **istinu poleđine**. Jer, glavna slabost tog primarnog zapisa je to što su u njega (omaškom božanskom uma) bila upisana i čista nebića (neaktivirane sunčeve mrlje) – i to kao uparena, preduklopljena u plan stvaranja! I to je ono poluznanje kojim zlokobno raspolaže Hermes.

Klota – kćer Pauka ili Anankine Dvojnice, ona koja ritmovano namotava klupko zvezdanog tkanja – namerila se na Hermesovo znanje, **radi ostanka** vlastite joj zlomajke na Tronu.

Čvornim uplitanjem tačaka pretpostavne konstelacije svih pojedinstvenih dahova, guši se nemi govor majčin o samoj sebi; odlaže se za izvesnu – postapokaliptičnu – budućnost: polje svetlosnog mira, kojim vlada Leta.

U **pretpočetku** beše Mnemozinin opažaj onog što je *odmah* moglo – **iako nije** – da bude: još-ne-pokretna slika svih stvorenja, plus zapletna mesta njihovog budućeg preuobličenja, iz kojih se naporom otpetljava dah samosvesti Uskladiteljke (Ananke, Uranije, Harmonije). Ali, ona je tu sliku odmah u sebi skrila – pritezanjem (uz pomoć sestre-bliznakinje, Leta) zakočila – da ne bi ograničila tuđe slobodne izbore! Tako je namesto Sećanja ostala Senka: pravadno položen zavet ćutanja.

Nulti izbori *pra-opaženih* duša odvijaju se u **tamnoj komori**, bez ikakvih svedoka – **da bi uistinu bili slobodni!** A izbori pojedinih duša se po pretpostavci razlikuju od onog što pokazuje /u snu Mnemozininom/ prvostvorena slika: – većina njih krade tamnosvetlosnu energeju ili prepokriva zapletna mesta; tj. briše potpise njima-donesenog-rizika i time onemogućava njihov krajnji rasplet: samopresabiranje Uranijino. Međutim, usled toga što je sam taj izbor tajan, ne zna se tačno koje duše to čine a koje ne.

Ko je tu *prvi* prekršio zavet ćutanja i otkrio *negativ* svih tih potajno učinjenih izbora-za-zlo (izokrenutu ne-opstojnost polu-bića)? – Hora Lahesa (upor. Astreja) koja je u vlastitom oku izvršila **fiksaciju majčine polutrenutne suštine**, otvarajući je *iznova za svet* – putem svojih unutrašnje zastornih, cvetno-razlistavajućih kapaka, nalik na zvonce polarne krune.

I zato je Lahesa izbačena iz hijerarhije nebesnika /carstva žar-pticolikih dahova, ostataka majčinog svetlosnog ruha/ i poslata na Zemlju, gde žive svi oni koji su se /iako začeti odozgo/ poklonili Senci. Tako je njen novi – zemaljski – zadatak bio da rasplete /u oblik nove vidljivosti/ **sve čvorove** koji stoje /kao htonski usisivači/ na putu širenja praprvobitne svetlosti majčine, a koja se sama već smestila /kao svitac sveg lirizma/ u dno besvesnih stvari.

Zvezdani oreol oko zjapeće praznine Severa nekad beše Koralni Zamak (Tron Sijamke): *loš zbroj duša* zakovan *trozubim* sidrom. Jer *njome istom* je patvoren pečat najprobranijih dajmona, okupljenih oko podzemne vatre – koja tek erupcijom postade krunom Severnog pola! Jer, tek kad se krug najprobranijih probije šiljkom tog korala – što odgovara ledničkom vrhuncu Zemljinih samoizmenjujućih polova – on postaje tonski (žalopevno) razuđen! Jer, oblik jedne sveopšte patnje je među samim Sirenama (Mojrama) razdeljen – stvrđnut u zaliv odzvanjanja njihove daleke pesme.

U bespovrat upetljane uzde mnogih žalopevnih zvezda, ili klupko mrtvih slova unutar novo-nebeskog zakona – postale su u dinamici vihorskog samoodnošenja pra-bića! Dakle, u vremenu “pre” utvrđivanja granice njega spram njih – dakle, granice koja će biti povučena tek radi njegovog sagledavanja vlastite zatamnjene poledine! A dotle ovo pra-biće – *kao oko ptice* – boravi u sopstvenom svetlosnom mehurju; okružju vlastitih dahova.

Sva ovozemaljska patnja je *unapred doživljena u onostranome* – kao *pogled mrtve ptice* na *roj zvezda* što se, kovitlanjem u *bezizlazu* vlastitog joj uma, sabijaju u *meteor bolne promene* unutar *nje same*. Ali, da bi se uski krug duhova koji su kadri da tu patnju – iako nedotaknuti njome – prime-na-sebe tu i proširio, nužno je da on /kao svetlosni mehur, što sažima date rojeve/ prsne; te da svojim belim isijanjem ispiše krug noćnog neba; te da sažimanjem tragova te davno ugašene polutrenutne poruke nju istu obnovi /rasadi/ – omogućavajući joj da naraste /proklja/ u stepenište /puzavicu/ prolaska kroz Kapiju nemogućeg /Divovski oblak dima/.

Lemuri – povorka dahova izašlih iz majčinog kraterskog srca, kao nadoknada za njen *meteorski* nestanak – behu podzemni (plameno usađeni) podupirači Kosmopolisa (atlantskog “ostrva blaženih”). I to sve dok erupcijom istog ostrva ne behu izbačeni na zarubljeno-kupastu visoravan Severa – postavši Hiperborejci.

Mojre – vanzemaljačka bića, što potiču iz sveta nadmesečevog – u uslovnom smislu su niža bića od čoveka. Jer su samo delovi svetlosnog tela Anankinog, koje je od njenog duha odavno napušteno. One čuvaju i prenose sažetke jednog preširokog znanja – koji svi skupa tek u čoveku mogu da prokljaju i dobiju konkretan oblik. A most između njih i ljudi su Lemuri, vazdušne skeletne prikaze, rasemenjene oaze Anankine krstasto-prosečene kugle samosvesti.

Ali, Lemuri su samo u tom smislu iznad na-zemlji-uspostavljenih zakona što – kao izraz najveće daljine, ili upad daleko-budućeg vremena u sadašnje – iznose podzemni otpor njihovom okoštavanju; njihovom vezivanju za samo jedan ograničen proizvoljno odabran cilj, ili, **tačnije, osobu** koja je stala na čelo jednog u-bitu-nedovoljno protumačenog izraza kolektivnog stremljenja. Tako tek *oni* omogućavaju *sili zakona*, zračėjoj iz središta *nebeske*

olupine, da nesmetano prođe ka ravni obnavljanja vlastite istančano-tonske srži: sopstvenog subjekta žalopevne pravde <7>.

Uzdanje mase u majčinu Senku dovelo je do buđenja-u-njima duha udvorištva te do raspada prvobitne zajednice /*mačjim okom* videne Harmonije – što jedina razrešava duh od Panike/. A Zbirna Senka je, zapravo, zrcalni refleks ispražnjenog Noćnog Vrela, kockom dosegnuto odredište-koje-se-ruši, skraćena strela unazadnog vremena, ili gasećim pogledom pramajke zahvaćen sopstveni svetlosni trag – koji se osipa. Ona je takođe mesto kvaziapsolutizovanja /uporedo: stešnjavanja/ izolacionih izbora njihovih duša, učinjenih u stanju pre-svesnosti, – čiji zbirni *nebo-okeanski* proces nije još bio doveden do svog kraja. A tu je samo **kod nekolicine** duša polutrenutna odluka-za-sebe bila jednaka sa odlukom što je finalno-uzročna, i koja bi se jedina s pravom mogla nazvati nultom ili sopstvenom – proizišlom iz duha sveopštosti.

Tek kada Ananke (po drugi put) opazi (u vlastitom umu) razliku između sebe i svoje Dvojnice – *zrcalnog odraza krajnjeg ništavila, od koga ona preotima svoj najintimniji prostor* – strela njenog pogleda prolama antiprostor prvobitne joj odluke, čuvane-u-zrcalu, i menja je u preodluku! Tek tu ona vrši **samopomilovanje**, ili saznajno uočavanje razlike između sebe i ništavila; tek tu ona postaje duga ponad ostrva svog poslednjeg smisla – kćeri: Lahese.

Razlog Panike – kod odbačene mase: kriterijum koji je njih odredio kao masu (suvišne – slučaju prepuštene) a nekolicinu kao odabrane (višim usudom zaštićene) jeste kriterijum prestiža a ne samoopstojnosti. A jedino je moć samoodržavanja u vakuumu, ili istrajavanja u tamnoj sudnjoj čekaonici, merilo nečije besmrtnosti.

Problem je u tome što je Tron (mesto izvesnosti, *zenica mačke*) **pretesan** da bi se u njega smestila sva stvorenja. Međutim, kada bi se obelodanila topografija individualnih mera zla u ljudima – prestup koga čini tek Lahesa – onda bi se videlo sledeće: upravo to da kada bi se sva bića razrešila nakačenog im tereta (idejnog otpada – poluotelotvorenog nebića) bilo bi jednako mesta za sve! A to je **ozakonjena beskrajnost**: šarenilo uporednih svetova što previre u oku mačke.

Ali, to sve ne ide u prilog poltronima prikačenim za uski krug znamenja (staru elitu, što još nije primila topografski uvid u prikriveno zlo pojedinih nebesnika, koji su se prisilno spustili na Zemlju) a na čijem čelu stoji Titan Kron – sam ponikao iz mase iako se od nje ograđuje. Čak iako je lavom ugašenih vulkana reljefno ispisan jedan **najdublji smisao mase**. I upravo zbog vlastite sazdanosti od čiste čadži Sunčevog pomračenja Kron izražava lažnu solidarnost sa masom; to jest, on upire prstom u Astreju (Lahesu) – kao glavnog krivca za odgurnutost Titana od Prestone Krune.

“ A namernici, kroz taj dolac,
uz rujna okna vide, sada,
ogromne forme, što kroz hropac
prate melodiju bez sklada,
dok, u sablasnom toku rečnom,
kidiše na vrata teška
grozna rulja u skoku večnom, ”

(Edgar Po: “Ukleti dvorac”)

Nakon polutrenutnog uvida u *mapu zla*, Astreja je mogla da vidi to – da mnogi iz elite starog sveta poseduju *mrlje* u vlastitoj duševnoj osnovi, te da su se oni samo dograbili tuđeg znamenja, odnosno, **prognali jedan davni zbor** koji ga je sazdao – prvu elitu neopaliteljskih dahova, koja otad drhti okupljena oko zvezde Severa /u čiji se okrug smestila i sama promrzla Astreja/.

Međutim, iako u staro-eonskoj eliti beše zloprokradenih elemenata, ona je ipak bila zadržala jedan **potreban nivo stamenosti, radi budućeg samopremašaja**; zapravo: ona je dugo vremena dobro upravljala čovečanstvom, dozirala meru njegovog zla, preuzevši glavni teret na sebe – teret koji, sa otkrivanjem *mape zla*, iznova pada na *obezglavljenu* masu, koja tad počinje da /umesto svog obmanjivača – Senku/ mrzi samog njenog otkrivača: – Daleku/Astreju. <8>

A nakon tog potresnog događaja, Astreja – prosvetiteljka magijsko-tehnicističkog sveta – prestaje da veruje u mogućnost popravljanja čovečanstva, koje se činilo moguće iz perspektive staro-eonske elite; tačnije, ono je u biti delotvorno samo za manji /ali ne i beznačajni/ deo populacije /rasute bisere u masama/; – dok se zlo u neprobranoj masi rešava samo promenom u vladajućoj eliti, **to jest, promenom kriterijuma elitnosti same**.

“U stvari, rastući automatizam i strah sasvim su tesno povezani, (...)”

Pojedinac ne stoji više u društvu kao drvo u šumi, već liči na putnika u vozilu što se brzo kreće, koje može da se zove “Titanik”, ali i Levijatan. Sve dok je vreme dobro i vidik prijatan, on jedva da će opaziti stanje manje slobode u koje je dospao. Javlja se, naprotiv, optimizam, osećanje moći koje proizvodi brzina. To se menja onda kada izrone ostrva što bljuju vatru i ledeni bregovi. Tada ne samo da tehnika prelazi sa komfora u druga područja, već se istovremeno uočava nedostajanje slobode – bilo u pobedi elementarnih sila, bilo time što pojedinci koji su ostali jaki vrše apsolutnu komandnu vlast.”

(Ernst Jinger: “Odmetnik”)

* * *

Prva /najuža/ elita /krug odabrano mrtvih okupljenih oko Severnjače/ – sastojala bi se od upravo onih odmetnika za koje se /polutrenutno – pre automatskog uništenja sadržaja Crne kutije/ pokazalo da ne sadrže *tačke zla*. Ali ne i od onih okupljenih oko zemaljskog trona čija je tamna arhiva odavno razvejana u pepeo.

I ta bi prvobitna /iako neuzemljena/ elita /iznova – kao pamćenje sazdano od novog materijala/ ušla u jezgro posvećenog znanja /krug svečanosti/, ali se u njemu /za razliku od vlastodržne zemne klase/ ne bi zadržala; nego bi išla do periferije i nazad, te bi za sobom povukla i sve one na-putu-pročišćene. Tako bi nastala **jedna nova, prestrukturirana elita** /odabrano živi okupljeni oko Fosforače – zemno-oreolska novost sazdana od starog materijala/ koja bi /svojim tačnim uvidom u ljudsko punktualno zlo/ oslobodila šire društvene slojeve od panike /groze sveta podmesečevog/; te bi ih navela da prihvate jednu sasvim drugačiju logiku opstanka od one koju im je to nudio samodržac, Titan Kron. A to je Astrejom sa Zemlje podstaknuto, **novočovečansko podnošenje** /dotad u masi omrznute/ **lepote nedohvatnog** – prizora zvezde polarnog sanjanja; kadrost da se sa Zemlje posmatra prenos žara prvoupaljene zvezde – *izveden putem obrtnog belog ekrana, mlinskog kamena dubine* – u zrcalno joj susedstvo. Tek takvim sveopštim zahlađenjem biva zastakljen fluid *suštinskog* otpadništva.

“Čudna bi noć u kojoj se toliki dasi gube
na raskršću odaja...”

“I ko to, dakle, pre zore luta po granicama
sveta sa tim krikom za mene? Koja to oterana
poznata devojka uz fijuk krila nađe da poseti
druge pragove, koja to zlostavljena poznata
devojka,

U čas nad nepostojane konstelacije izme-
njujući svoje reči za ljude izgnanstva, skreće
ka pustinjama u traženje mesta čistog?”

(Sen-Džon Pers: “Izgnanstva”)

Hiperion – stepski vuk s fosfornim očima – stoji na čelu povorke upotpunjenog novo-eonskog broja lunarnih osmatrača. I on je poslednji dah iz tesnog kruga Severa, njegova srebrna kopča, te prvi dah što slobodno lebdi povrhu opčinjavajućeg oreola Fosforače. Jer on je – začet odozgo, ali po rođenju Titan – prizemnio svetlosnu nit s najdaljih (nemo-pevnih) sfera te je prvi fiksirao u svesti smrtnika onostranu Zoru (zlatastu Teju).

Teja – s dna nemosti dozivajuća Sirena – tek je zahvaljujući svojoj opaženosti od strane Hiperiona, postala ljudsko biće (– kao Astreja). Jer njeno biće nikad nije bilo upisano u krug izgnanika, jer je ona sama tek poslednji rezultat izliva majčinog svetlosnog bića u vlastitu joj dogorevajuću tvar.

Uzrok zamene Tejinog (Astrejinog) identiteta: u samo jedan detalj majčine uvrtožene pelerine utiskuje se pečat pravonasledne kćeri; a u sve ostale detalje – zloduh njene zbirne sestre, Troglave Sijamke. A od te su trojne postale mnoge druge, sasvim strane sestre, učinci razbijanja (o daljni žalopevni sprud) Senke majčine, pretenciozne Dvojnice, – koje skupa postaju medijumi neprijateljske sile uperene na **pravu ili asteroidnu kćer**.

Prvobitna (najdalekosežnija) vizija majke, žar-ptice, urušava se u močvaru prekomerja vlastitih značenja – proizvedeci pri tom veliki nagon smrti. Ali, on samog sebe pod pritiskom razbija, postajući **vodoskok:** šikljajući izvor, gde se već dugo napaja od-sveta-izopštena kćer pale majčine vizije.

Kron mrzi novovizionarsku kćer, jer je brka sa majkom koja ga je – zajedno sa ostalim Titanima – zauvek ostavila. Hermes jedini zna da se majka premetnula u sopstvenu kćer ali to taji, upravo zato da bi on sam zaposeo njen logoidni tron, mesto tumačenja sveta, i time zatvorio horizont s koga dolazi **gromna planetarna novina**, – na šta ga navodi ne toliko želja za svemoći koliko strepnja od gubitka *zemaljskog visoravnog tla*, i to strepnja koju na njega prenosi sam već odumirući Kron /koji poriče Zemljinu okruglinu jer vrtoglavo stremi nazad – u Njenu vulkansku dubinu; oganj upostojenog klatna/.

“Klatno je oličenje mrtvog, merljivog vremena. Ono je oštri Kronosov srp koji se njiše sa njega i ugrožava okovanog, ali koji ga istovremeno oslobađa ako on zna da se posluži njime.”

(Ernst Jinger: “Odmetnik”)

Dve krajnosti klatna: ni Lemuri ni Titani ne žele da puste da Astreja stane na prag novog stvaranja i udahne struju profiltrirane zemaljske atmosfere; ali Lemuri su protiv njenog silaska na Zemlju, dok su Titani za njeno obaranje s Nebeske Platforme i potpuno usisavanje u ljudski rod.

Astreja, na kraju – kao neprihvaćena od ljudskog roda – biva *putem tog srpa* premeštena u **međucarstvo samilosnih vukova**, lunarnih osmatrača svih stradalnih zbivanja na Zemlji; zapravo: ona se iznova budi u njihovom okruženju i tu se reintegriše. Tek time biva jasno podvučena crta između nje i ljudskog roda, gde u probranoj zemaljskoj manjini biva upravo od nje prihvaćen imperativ prevazilaženja vrste. Uporedo tome: Mala Sirena, rezignirana spram kopnenih ljudi, čiji jezik opštenja nije niukoliko odgovarao njenom, postaje Vazдушna Vila. Ali, jednom će se ponovo vratiti na Zemlju – jer jedino preobražena ljudskost daruje dušinu besmrtnost.

Međutim, ovi samilosni vukovi, osim što saobraćaju između Zemlje i Meseca saobraćaju takođe između Meseca i Severnjače. Otud se ispoljava **dvostruko kretanje unutar okupljenog kruga izgnanika**: – i oko Severa i oko svojih sopstvenih osa, čime njihova zbrajajuća kopča (Zamak Arijanrod* /R. Grejvz) biva prevedena u *čigru* novih nit-postajućih pojedinstava (Zamak koji-se-okreće**). A oni *svi skupa* umnožavaju titraje-okolo-Krune proizvodeći u njoj Vetar – koji ih odvodi *uvis*, put nedohvatnih vratnica Neba.

Severna Kruna drži u sebi sažetak sveg u-korenu-suzbijenog zla: upravo onaj iz kojeg se razvija majčina prestono presabirajuća samosvest; i to ona koja, u zalog svog proširivanja na okolni vakuum, uzima čas Hiperiona čas Teju – ne osvetljavajući, pri tom, Dvoranu njihovog snoliko-unutrašnjeg susretanja.

Tačke tame, kao izvori Onostrane svetlosti /upor. Pege na licu Sunca, kao izvori polarne svetlosti/ jesu same po sebi onaj **tiho-zatajen zbroj najprobranijih!** Ali, njihovo pogrešno iščitavanje (u širem krugu duhova <9-a>) proizvodi iz njih i usađuje-u-druge izvesno (supstancijalno – jer kliconosno) zlo. I upravo pred tim strašnim događajem nastaje **grč pra-bića**, ili fusija tih uzajamno raščlanjenih mračnih tačaka /dotad čuvanih u sunčanoj zenici/ u zajedničku pratvoriteljsku tvar: čadž smešana u grudvu svetlucave gline.

Tek iz vizure Onostranog dozvano Oko-iz-dubine može zaceliti rez u tkivu jednog sveta – koji je egzemplaran za prolom samosvesti prvog tvoračkog subjekta /moći sveidstva u mraku/; – *vid mačke*. A to je ujedno *izlaz* zemaljskog subjekta u *perspektivu neutralnog posmatrača* – koga tek on puni konkretnim sadržajem, to jest, vrši (kroz i u njemu) odabir mesta/trena svog nit-isceliteljskog i zeleno-mlazevskog samofokusiranja! To je **sopstvena ispomoć sebi, kroz prizmu nadkrajnosne drugosti**: mesto preseka što lebdi nad ponorom: ostrvo Atlantida.

Atlantska (Kritska) Kruna – ostrvo najprobranijih duhova, gde je utisnut pečat Plejada – ne sme da teži ograđivanju! Jer upravo kroz njegove tajne pukotine struji dah samosvesti Stvoriteljke, *što ga zvezdanim telom nadsvođuje*. A upravo zato jer je njegova svetlost (“sjaj hiljada čistih duša”*) sa stanovišta okolnog sveta tama, **mesto potpune nečitkosti**, njemu se – za vreme “noćnog provetranja”** (R. Grejvz) sopstvenih duhova – prikada zloduh samovlasnosti, Senka Majke. I ona prodire u njega mlazem svog jednostranog vidstva, izazivajući na njemu požar – usled otvaranja njegovog (za postanak ljudske vrste uputnog) skladišta! uporedo, kovčega njegove odbačene prvo-mogućnosti postajanja ne-umerenim, samožrtveno silovitim! A time su zraci ovog neželjenog pogleda odbijeni, jer skladištem preobraženi – **skrenuti** u pravcu rašivanja onog nemilosrdnog tkanja što ih je na samome izvoru sputalo. To je pogled-u-budućnost jedne ptice koja samu sebe (još) ne vidi, te se strmoglavo vraća u vlastitu prošlost – *što u svojoj kraterskoj šupljini sve vidi i za sebe zna*. A tek sa gašenjem poslednje iskre tog pogleda, koji je na Zemlji uspostavio prvi pravedni poredak, **posmrtno produženi** mlazevi njegovih jama nalaze prostor za ekspresiju vlastitog

suviška (Horu, Fugu). Ti isti mlazevi isijavaju u prostor iza okeanske površi, što prigrljuje odvaljen lednik severnog pola; zapravo, plamteći šiljak planetarnog stradanja – njegovo osetilno dubeće prekomerje!

“Ptico spokojna obrnutog leta ptico
Što se u vazduhu gnezdiš
Na međi gde već blista moje sećanje
Spusti drugi kapak
Ni zbog neba ni zbog zemlje
Već zbog tog ognja duguljastog čija snaga će da raste
Tako da će jednog dana da postane jedina svetlost”

(Apoliner: “Povorka”)

Horusovo oko – kao mehur novine, što počiva u riznici starine – probodeno je *zubcem trojne krune* i postavljeno u udubljenje *između dva njena roga*: mesto između dve sudaje, što naizmenično promatraju put rasprostiranja njegovog, zemaljskoj teži uzmaklog, **penušanja**: isceliteljski put zmaja što sabira razasuto blago, najzad šiknuto iz podzemlja.

Jer, tek *razvijenim rogovima svetlo-mesečeve krune* biva savladana *zlokob trozubačnog sidra*, koja je sputavala rast podzemne – *vodokorene* – zalihe. Jer upravo ta zaliha, svojim naizmeničnim mlazevima, **podize prvobitnu suprotnost u visinu**.

Dva primalno-nesusretljiva sopstva – između kojih je ponor beskrajnosti – zazidana su u kule pretpostavki o sopstvenom postojanju. I ona obostrano, slepo-misaono pogađaju prostor mogućnosti onog drugog – kao hermetički zatvorenu kutiju. A to je ono što *oko nemog posmatrača* hvata kao apsolutnu realnost, potvrdu tvoračke moći prve samoizronele Ideje.

Ptičji opažaj tog presecanja (ne i subjekata tog presecanja) jeste uvijeno-skrit vid preuspostave (praznosne, svetlonosne) budućnosti u (krcatoj, svetlo-uvirućoj) prošlosti. Dakle, jedna sopstvena, lavirintno skrta, **pododelna stvarnost majčine sinopse <10>** – koja sa svog *sedimentnog* mikronivoa skreće predviđen *divlji* makrotok stvari. Dakle, revizija redosleda stvari/duhova u riznici – koji je izostavljao **polustepenove** – jer su ovi nastali tek kasnije, u odnosu na njeno prvo (nasilno) otvaranje: sa kliconosnom ustajalošću riznice.

Upravo usled nasilničkog otvaranja iste: – prilikom pokušaja iščitavanja konstelacije primarnih bića (od kojih dolaze ukrštajući idejni predlošci) došlo je do **greške**: ona sama su zamenjena sa sopstvenim idejnim predloščima! Tako najviša (rasuta) klasa duhova, čiji su dajmoni prvi ušli u zlatni presek, nije ni očitana, a njeno mesto popunili su grabežljivci. Ona je **u celini ostala izostavljena** iz zemno-nebeske hijerarhije vrednosti, dok je njena Krana – levak zahvata beskrajnosti, snop slobodnih razilazja – prešla u ruke Uljeza.

Međutim, čim je Uljez (Hermes) uspeo da – radi utvrđivanja vlastitog položaja – zapečati u-Kruni-prelivajući nižnje mase Broj, ovaj se udrobio u Bezbroy; da bi se na taj način – kao silovito razvejan – opet zgrudvao u **nečitka mesta** svog u-bitu-neraskidivog lanca svejednačenja! I to su mesta koja na izokrenut/negativan način vraćaju/predstavljaju jezgro svoga prvobitnog značenja – izgubljen u klasu najprobranijih.

“Uz lak šum otvorila se lepeza
Otkrivajući zvezdanu osvetu,
Ali u očima obraćenim severu
Meni hladnom – vatrena vest.”

(Aleksandar Blok: “Nenadna radost”)

Stajanje na mestu uvrtoženja oprečnih sila, ili, boravak pod krovom satkanim od daha svestranosti – jeste ono što pripada dvoma primalno nesusretljivim blizancima: podzemno vodokoreni i upravo stoga uvis samoizbacivani prostor (bezgranična riznica) – iz koga se saznanja i ne šire na okolni svet; zato jer su posvećena *onoj strani*: iščekivanju novog, *pridodavajućeg* svitanja u samom srcu ponoći. I u tom četvorokutu njih dvoje na izmenjen način doživljavaju staro zemaljsko proleće: kao silu sutonje-svetlosnog procvetavanja najzad lišenu gutalačke pomame prebrisavanja svojih predašnjih stupnjeva! Tu sve više slabi razlika između glavnih/uzvodnih i sporednih/vodoravnih pravaca razlistavanja: mlin stvaranja srebrnoplavičastog etera – koji postupno pripaja zemno nebeskome, biljno zvezdanome.

Dakle, jedna izvesna smrt za života: melanholično povlačenje od kvaziushitne trke među ovozemaljskim stvorenjima, ili obaranje najviše opčinjavajuće nekretnice u ponor sopstvene zenice – gde ona prva tek dobija krila za /spektralno/ uznešenje smrtnika sa zemaljske kugle, te za njegov mogući /trijumfalni/ povratak: nova/ugnuta vertikalna stare/posmatračke svesti, sada smeštene/utaknute sred mnogo većeg obilja! Jer, ta smrt je slivanje jednog sopstva u onog **eteričnog dvojnika** što sobom odražava tek samo uobličenje čistog bića, ne i mrlju pomame za prikazom svenadživelog nebića!

Presecanjem poveza-oko-ruže trnovito-ponoćnog svesaznavanja (repa žar-ptice, spektralne monade, knjige živih), te hitrim razlistavanjem njenih svetlo-ispisanih latica – *sve radi reaktiviranja mračnih tačaka na tu upisanim ljudskim dušama* – otvara se **treća dimenzija** unutar slike njenog /frontalnog/ prikazivanja. Jer to je slika /tajno-skokovitog/ redosleda svih bića/stvari, što ipak sadrži i **jednu pod-sliku** /"lepezu zvezdane osvete" – koja je s onu stranu svakog redosleda, te iz podzemlja uvis šiknuta/. Nju čine Plejade, vanzemaljske osnivačice Atlantide, vatrena kiša ponoćnih dveri, ili rasplet sveze zračenja uzajamno vanuporedivih kvaliteta. Ali, **njih su** /svaku ponaosob – kao nesvodive dragulje/ **prepokrili talasi pomame** /za "još većim" <9-b>/; – upravo oni talasi što se izdižu iz /u-knjizi-obeležanih/ mrlja pojedinih duša /ujedno, tačaka samožrtvenog stradalaštva sveopšte duše/.

Stoga: svako melanholično predavanje jednog Jastva svom a-simetričnom i eteroplovnom Dvojniku ujedno je **čin spirajućeg razbistravanja istine** (kako svog tako opšteg) **postanja**. A kapi tog spiranja *nadalje* bruse *zamak zore*: ono posvećeno mesto gde i svako najsićušnije biće/stvar stiže *kubično odeljeno izvorište samosvesti*.

Dok Lahesa (– Janus s dva lica, što gleda u prošlost i budućnost –) začinje povesnu priču, dotle Atropa (– Jupiterov grom, što razrešava dilemu pretpočetka –) utvrđuje sam njen kraj. Ali, ukoliko Jupiter biva uklopljen sa Saturnom – ova priča ne ostaje bez svog zemaljskog produžetka! Stoga, jer joj se oftkaruje Sijamska glava u postvremenu Zemljine katastrofe, iz koje tad proishode mlazevi Pegazovog uobličjenja – što hita sve do Kapije Carstva, što se nalazi na zapadnoj strani! Otud **ona prvi put nastupa sama, izmenjena na istoku** – jer obasjana onostranom svetlošću – kao svetionik unakrsne komunikacije između uminulih i dolazećih. Jer ona za pukotine u tkivu vlastitog pripovedanja proizvodi sopstvenu svetlosnu tvar: **višu – iako dublje-uzemljenu – jasnost svog nesagledivog izvora**.

Jer ona tu niti prima niti slama ikoju drugu svetlost osim sopstvene; stoga, jedino ona *daruje ritam preobrazde onima koji su svojim prekomernim znanjem okovani*. A to je **krajnje izvagana** skretnica, unutar *postupno* urušavajućeg konstrukta Uma: – Dvokrilne Hore.

Duh povesne priče: – mala vila u Pandorinoj Kutiji; stidljivi ostatak Nade; Hesperovo okno s drhtavim kopcima.

Presuda izopštenja prvom predvidiocu ovoga rušenja, tačnije, **duhu priče** /koji ispravlja tok istorije/: – on biva /kao eho jedne nesagledive budućnosti/ zaključan u Crnu kutiju, podzemni potporanj samoj Hori – u kojoj se kovitlaju /rukopisom neba pretpripremljeni/ odgovori na tačke buduće-pojavnog zla /vrhunci bolova nepreobraženog pra-bića, poslagani u istoj kutiji/. I oni se svi slažu u jedan jedinstveni mozaik kome, međutim, nedostaje **glavna pokretačka sila**: prolom satne kazaljke – koji nastaje samo pod unutrašnjim pritiskom kakvog stvara očaj izopštenika.

Eho je prva segmentacija Ideje, koja se dogodila “pre” pada u Vreme; odnosno, u jednom paradoksalnom vremenu pre početka stvaranja, ili, definisanja nadkrajnosne opreke samoj prvobitnoj Ideji. *Eho* je, stoga, *vektor božjeg oka* koje zri daleko-buduću celinu, i to s dna volje-za-prevratom u kojoj ključaju sve ostale, prvobitno isključene mogućnosti. *Eho* je heraldička kopča, ili zglob nebeskih vratnica koji čuva sažetak nigdinske samosvesti – koja tek treba da doraste do sebe /to jest, subjekta svog pretumačenja: ”ruže – carske palice – u tečnom vazduhu zapaljene lampe”*/Klodel/.

Eho je, takođe, mesto odgođene mogućnosti jednog sveznajućeg oka podneva, te umesto njega-kaomirujućeg: treptavo oko ponoći što razvrstava i skreće eone, kao još ne-izabrane! I najzad: *Eho* je dar vremena kao otelotvorenje ponoćnog zraka preduviđanja – koji je za moguće dozivnog Drugog uvek nepodnošljiv. Ali, nakon huke njegovog gašenja ostaje prašina, iz čije se sjajnosti destiluje svetlo-produžna nit – što crta titravu figuru cele skačuće mačke, a ne samo njeno oko/zrak /što ima ograničenu dužinu svetlosnog trajanja/.

Najzad razbijeni *Eho* stvara muziku što se proširuje na okolne svetove. A to je pitagorejski shvaćena muzika koja, iako nadnebeski preduspostavljena, za nas preudaljena, jeste rezultat nečijeg nemo-posmatračkog podnošenja onog što je na Zemlji najstrašnije – a što koči kazaljku-u-oknu istog posmatrača i kameni ga u meteor, kadar da izvrši planetarno-društvenu promenu: točak sreće zavitan u nepoznato, uz zebnju bačena kocka, “ludost neophodna”*/Malarme/.

*

* *

Otpadništvo koje bi bilo esencijalno a ne posledica nekog bivšeg pripadništva jeste predstavljivo *razapetim kvadratom*, unutar koga se učvrstila *tačka ukrštaja* – ona što je *rezultanta* u ponoru samozamišljanja nigdinskog pra-bića. Ono je, stoga, preduslov opštosti – jer svaka pojedinačna pojava mora kad-tad biti oborena u ponor, da bi se odatle (kao iz dubine ogledala) uskrsavajuće pripojila (ili ne) novom ogranku svog prvobitnog (srebro-jajolikog) konteksta.

Zvezda koja je bila u prapočetku – kao jedina ali neizabrana mogućnost – beše (svojevoljno) oborena, zarad pojave oreola preostalih. Prilikom gašenja ona je ostavila **opiljke** (“arheološke tragove”); to jest: sve iz svoje dubine ona je – kao vulkanski vetar – izbacila na površinu. Tako je nastao lavirint odzvanjanja njene vlastite neuhvatljive šupljine, izraz nemogućnosti povratka na samopočetak. Nesagledivo posledična, serijalna izmena najunutrašnjijeg i najjispoljenijeg dela samoniklo-premoćnog bića ove zvezde; konačna zamena njene desne/darivajuće strane sa tuđom levom/otpadničkom stranom – put u preuobličenu sopstvenost, što odzvanja sveokolnim vakuumom; kroćenje sveg budućeg u-sebe-utkanog prostranstva ništavosti – ogledalima.

A to je **bezdodirna interakcija** zimski usnule koštice prapočetka sa okolnim joj ranjavajućim haosom. Otključavanje patenta duboko-individualne preodluke što je sadržan u samoj sveopštoj pra-pa-odluci – jedini način da ova druga privede vlastiti proces kraju. Samo na taj način probrani otpadnici /uporedo: otpaci ugašene zvezde/ stižu do jezgra posvećenog znanja /uporedo: preko-mere tuđih stradanja/.

Važnost rezignacije spram prve pobedničke vizije, koja imade mogućnost da se ostvari “pre” prolaska kroz skalnu ostalih mogućnosti: – **esencijalni otpadnici opstaju zahvaljujući jednom zavetnom znamenju**: – onom koga su u prepočetku sklopila sva bića, koja se

uzdaju u vlastito vezano preživljavanje kroz oko/sluh njihove nadaleke drugosti /nepoznate paralele/. A to su prikaze-u-snu jedne ptice, koja se još nije rodila, a koja se žalno ograđuje od sveg ostalog sveta koji ovu njenu viziju ne vidi... brodolom Lađe koja pronosi uznosnu Ideju...

Prilikom izdaha, ptica/lađa/pisaljka lomi svoj kljun/pramac/krunu – tako što ga zabada (kao mač – koji postaje vrč mastila) u **podvodnu stenu** – iz koje tad počinje da propevava čitava izostavljena povest njenoga duha; i to unazadnim smerom samodekodiranja – koje je jedno dodatno upisivanje /preciziranje/; kristalna osnova prvo-postavljenog pitanja, spoznaja početka kao moći razlikovanja; Treći, u kome pluta strelica beskonačnog susaznavanja, čije uzde vuku Ja i Ti... Trozubačno sidro Lađe tek tad postaje najvišom antenom Zamka, što ukoso raste – procvetavanjem sopstvenih kristala.

Ukoliko se podvrgne pritisku *neznane ruke*, što u *tamni prostor kutije sipa ekstrakt mučeništva* – ono otpadničko, fragmentarno i bez istorije, jeste to (a ne patentirana, kontinuelno sročena odgonetka dobro-zaveštane tajne vremena) **koje začinje priču** (proseca krug neizabranih vremena); te koje (iako poživotinjeno) spašava dušu pojedinca od smrti u lavirintu preobilja. Jer, rasuti fragmenti večnosti moraju da se sažmu, kako bi prosekli ponavljajući tok vremena, te ocrтали put ka strujno-otvorenom prostoru svojeg samozrcaljenja. To je pobjeda Sfinge nad Kronosom, uslovljena intervencijom Fanesovih mlazeva – što odzvanjaju (sve više) na Zemljinim polovima.

*
* *

*U čemu bi se sadržao smisao falsifikata, u telu jedne kosmopoetske revolucije? Ili, drugačije: šta je osnovni razlog psihičkog napada na kćer Sunca /zrno postpovesne priče, sediment svetlosne oluje/ – zapravo, napada koji ne potiče od same crnosunčane Ličnosti već od falsifikata Njene testamentarne zaostavštine? Jer, magnetni vetar ugašene zvezde nosi zagađenje, postalo od urušenih jer **patvorenih pečata izvornosti samog otpadništva**. A neprobrano ispijena srž revolucije se osipa – u ornament što stoji zakovan na vratima stranputice. *Patvorena bit revolucije*: pečati saznanja o dobru i zlu, odnosno, oni u prastanju još položeni zaveti probranih duša na preko-sebe-stvaralaštvo (zarad iskupa svog *zastranjenog nesamerja*) odsecaju se od živog revolucionarnog tela masa i preinačuju u pečate (glavu) drugog jednog tela: tela zmije koja ždere svoj rep, i to sve do trenu svođenja na vlastitu fosilizovanu glavu: iznuden zločin nad samim sobom, ili ornament koji-se-osipa.*

– možda: u prividu jednog poklapanja, koji je – iako visoko-rizičan – *zanavek plodonosan*; a čiji je pečat *večno-trajne razlike utisnut na poklopac sveuskladištavajuće kutije*.

Jer **srž arhi-fašizma** je vladavina magijsko tehnicističkog uma, koji – prebrisavanjem tragova nekadašnjeg božanski animalnog uma /trona/ – odseca samog sebe od znanja vlastite geneze; te koji na taj način samog sebe dovodi do obrušavanja u čeljust prvoproročke zveri /on tu sam biva usisan nepodnošljivom tišinom Sfinge/.

“Jer makar se zakon uvek samo u njegovom sudbinski određenom, večito istom obliku i mogao shvatiti, makar i taj oblik a sa njim i sudbina sama ležali u hladnoj, neizmenljivoj utamničenosti saturnskog područja, prometejska težnja usmerena je na vatru što plamtí u zajedničkoj dubini onog gore i ovog dole; i razbijajući tamnicu pukog oblika, tamnicu večitog vraćanja, savlađujući sudbinu, savlađujući oblik, prodire do pra-pretko koji sedi na prestolu u poslednjoj dubini i u čijim rukama počiva stvarna istinitost zakona.”

(Herman Broh: “Vergilijeva smrt”)

Ali, u toj mračnoj rupi ili mukloj čekaonici odvija se *razvoj napete opruge, koja je sabila u sve-jedno sićušno biće nigdine i gromnost njegove nemo-govorne sile...* I taj samoodvijajući razavoј sputano-govorne sile prelazi u zmajevski rašireno krilo, koje – poput duge ponad bezdna – štiti zrnce ove prajedine moći prokljavanja u vakuumu. Tako ono postaje **plamen osvitnog kričanja**, što se destiluje izlivom sopstvene bojevne tvari na spoljašnji predeo. Barjak nedokučiv za oko uljeza.

“... a magla svivši brda šir
mračna – mračna – čvrsti pramen,
jeste simbol i znamen.
Kao što visi o granama
jedna tajna nad tajnama.”

(Edgar Po: “Dusi mrtvih”)

Putokazi ka Hiperboreji: stabla rastrzana silinom sopstvenih u-dalj-zanosećih čvorova – budući jednom otrgnuta od sočne gustine južnog tla, to jest, vulkanski postalog zemno-nebeskog šara središta – nastavljaju da se vrte oko svojih osa, sve dok se ne približe pragu nesaznajnog... Tako *sva ona* – budući *hodajuća* i nalik na *barjake*, te vođena onim vrtlogom preobilja što je pretvoren u perčine sopstvenih odgonetki – prvi put upoznaju severnu stranu; onu gde sutonji zraci, proizišli iz **sfere (naprsle**, jer krošnjama zarobljene) **jasnosti**, drhte da se ne okliznu u noć... I tad oni – na rubu svog gašenja – ispredaju srebrno-vrludav izdanak sfere, kobilicu lako-zaokretne lađe sutona...

Kobilica brodolomne lađe sutona, izdanak potonule školjke blaženih, ima **bisernu osu, rezervoar tamne svetlosti koji kaplje** (prosuta sunčana srž) – **i posthumno začinjje Horusa** (treće oko). Taj rezervoar je stoga ne drugo do klijajući kapacitet sunčanih pega, sabitih u predivno vlakno – što iznosi, iz rosnog krila noći, zvezdu poslednje jasnosti.

Ozirisovo mrtvo-prokljalo telo se – shodno preuređenju odnosa samih stresnih tačaka u njemu – razudilo u **putokaze**. Tako je ono tek posthumno dalo nov predivni materijal za *nebesku jedrilicu* – koju pokreću vetrovi sveg njegovog za-života-pretrpljenog jada. A zaostala pokretačka sunčana srž-u-njemu se – svojim tihim iskapavanjem – pretvorila u fosforni sjaj jedne zinuto-preduboke zenice: oko slepčeve orijentacije, usled koje se *on jedini penje uz lestvice*.

Katarka te lađe je na-pokretu-zastala strela Neitinog pogađanja, iz vlastite preistorijske dubine, one sluteći joj nedosanjane krajnje-zvezdane visine. Pri tom, lučni potisak ove njome-odaslate-strele odgovara **sili podizanja sidra**, čiji na-palubu-podignut trozubac tvori vrtložni vetar, ili *čvorno uplitanje jedrilja*. (Jer trozubac je ne drugo do instrument jednog *eruptivnog* pisma svetlosti). I to novopostalo čvorište je **mesto izgona u budućnost** – pisanu vetrom podzemlja na, ka većitom ispraćaju okrenutoj, *zastavi*.

Za to vreme: crni astralni Apolon – čuvar nit-zvezdanog vrhunca – propada kroz prorez belo-svetlosnog tkanja Žar-Ptice, Proročice. Jer *on sam* je Njen (krajnje-nedosegnut) domet (lučnog) pretumačenja, koga tek Gromovnik obara na Zemlju. Zato – *nakon zaceljenja streline žar-putanje zenicom vlastitog joj repa* – Apolon odbacuje Proročicu (Temidu – svedenu Devetostruku Muzu*). A namesto Nje postavlja kako samog sebe tako i Njenu **rizomski prestrojavajuću partikulu**, Odmetnicu s Lađe što beži u šumu – Artemidu /onu što je jedina kadra da ukroti svoju pomahnitalu mater, i vrati je u prvobitno stanje/. Ali, ona je tu ujedno i njegova sestra-bliznakinja – sa lukom-i-strelom uperenim u suprotnom smeru! Dakle: dva mlada srpa što se nikad ne sklapaju u pun kolut, jer su okrenuta *ka oprečnim stranama* –

kao **dve uporedne eklipse** (kako Meseca tako Sunca). I samo na taj način oni podržavaju *dušin treptaj* – u ponoru njenog iščekivanja poslednje presude; arhipoetičko ublaženje sudnjeg zemaljskog potresa.

”Zatim su Apolon i Artemida zajedno preuzeli vlast nad pesništvom od Trostruke Muze.”*

(Robert Grejvz: “Bela Boginja”)

Put povratka: spiralno stepenište (– što pada od vrha vidilaštva jednom dogođenog, ka dnu preuspostave tog istog dogođenog, dakle, ka produbljenoj perspektivi jedne apsolutno neizvesne budućnosti –) razvezuje samo sebe s Praga Dveri (Raskriljene Hore). Tek finalna lestvica **posuvraća podrazumevanu, izostavljeno-prvu** – i to u samoj Hori! Jer, zrenje supstancijalne razlike (nesvodiv raskorak prvog i poslednjeg) zbiva se u Hori (svetloj prednje-čeonj komori Uma/sata) tačnije, u njenom *jedinom uokvirenom* otvoru (trećem oku; rani klatna) – čime se njena vrata tek polutrenutno otvaraju! A kada se vrati u dubinu neistražene prošlosti (vrela sopstvene sudnje upojedinačenosti), oko njenog snovidenja postaje **trozrako**: dva ukrštena praosnovna zraka plus jedan nezavisan, nov, zamenjeno središnji zrak – ključni a ne-opažen **detalj**, izraz prosute gustine budućnosti – što jedini obara glavu Meduze! <11> Sred loše beskonačnosti javljeno spasonosno saznanje o redosledu, koga sprovodi *jednorog* ili *samorazvezujuće dodatna stepenica* (ka nebu ponoći). U dodatnoj, slobodno nadograđenoj komori Uma – Hori – zbiva se sledeće: leva suđaja (Lahesa – mladi mesec) razrešava samu sebe (*krivim makazama*) od tiranije desne (Hekate – punog meseca), a na središnje mesto nekadašnje usisavajuće majke (Meduze) dolazi sasvim nova suđaja: Lemurka (Zmajevka) Maja – upostojena svetlost jednoroga; – sjajem izlivajuće oko podzemlja; – srce-otkucajni vrtlog eha, ili bestežinski teg Uma/sata.

Jer, **treće oko** je *otvor duše, perčin njene odgonetke, plameni jezičak poslednje presude* – te dah svežine koji se izdiže iz katabazisa, riznice ejdetskih slika! A ako je taj jedini izlaz za pravitvorački (solipsistički) duh zagašen, tada vlast preuzima zloćudna Meduza – crna kosmička rupa, poslednji grčeviti izraz želje (otpadnika) za komunikacijom (sa okolnim svetom).

* *
*

Samosvest (apriori) nemogućeg (prajedinog) subjekta (moći sebe-vidstva u apsolutnoj budućnosti) jeste vid predsuočjenja sa vlastitim bezizlazom Proročice (Žar-Ptice) – koja sebe tek u krajnjoj osami izgnanstva spoznaje /dakle, samosvest kao nešto što je osuđeno da se večito razvija kroz lavirint višesmernog vremena/. A taj tok Njene svesti se na kraju ipak uprostoruje postajući (ne-sećanjem ponovljeni jer višesmerjem razuđeni) *zapis* (niotkoga do li pogledom Proročice pređenog) *puta*.

Tek taj multiprostorni zapis – *geometrijsko mesto, prizma putujuće sfere* – kome se žrtvuje svo Proročicino (odbrojano) vreme, poslednji je učinak (*za-broj-raskolnog*) rada Njenog *nebeskog vretena*; onaj koji (kao beskonačno ozvezdavajući) jedini može da određuje ritam udaljenih sazvežđa: stoga jer meri (pred-uviđa) zastoje neophodne za njihov *nedosanjano skupni, nebo-pisalački proces*.

Time se, međutim, u potpunosti izokreće i relativizuje staro-eonska hijerarhija neopaliteljskih dahova: jer Anankom (vaseljenskom pticom) dati ritmovi sfera, tek su serijali poziva na zbirnu (u-sebi-suprotstavljenu) samobitnost svesredišnjeg razlučiteljskog plamena. Jer ti ritmovi su najpre samo *Njen prevremeni izum, zlatokrilo dete, Eros-kao-Fanes*, koji je

Olujni omotač bezvremene Sfere; dok su, pri tom, njihovi zastoji ne drugo do smelo najavljavani odazivi dalekih sazvežđa na Anankin nemušti zov (tj. na polu-obrt *Njenog vretena* oko *tišinske* ose; up. „merilo visine je dubina klanjanja”* /Cvetajeva); dakle, upravo onakvi odazivi koji – u odnosu na zvezdani predračun Nje same, kao kroz-more-zla isplovele Žar-Ptice, – mogu biti ujedno i *ispod-brojni* (*prosvetljeno manjinski*) i *preko-brojni* (*neprosvetljeno većinski*). A upravo tamo gde su se pojavljivali oni *preko-brojni* stvarahu se **zvezdana čvorišta**, koja se uzajamnim gušenjima /usled ne-pristigle im pomoći *s vatre sveg razlučiteljstva/ samoeliminisa*hu – do u *mesto opšteg usisavanja*. A to je mesto gde najpre behu svi zajedno usisani a potom i selektivno vraćani /u svoju drugačije akcentualnu zabeleženost/ novoprimitivnim pečatom vlastitog porekla /koje je u *draguljnom oku* Žar-Ptice/. Zato u obnovljenom pra/zapisu ostajahu samo *ispod-brojni* – ali, kao nenadano obogaćeni za beskonačno im otkrivajuće prisustvo u-sebe-preobraženih *preko-brojnih*. I to sve **zarad potrebe skraćanja**, u vlastitom beskrajno sa-sobom-nepomirenom umu, puta Boginje Tkanja do Njene zvezdano-kolopletne krune /up., do oblika beskonačno joj kružne samosvesti/.

Ali, se sve to zbiva samo virtuelno, na nivou Anankinog strateškog predračuna, koji nema nikakve veze sa trenutnim stupnjem u-bitu-skokovitog razvoja Razlučitelja (*kričuće guske osvita*). Jer ovaj Drugi (za razliku od Ananke, kao predvremene) sve vreme podržavaše plamove onih “svetlo-učvorištenih” duhova – tako da ovi tinjajući bacahu tamno svetlo (ono skriveno ključno značenje iza *mrtvih slova*) na vlastite upetljano-granične ulaze/izlaze. I to tako da bit njihovih saodnosa postaje grabež usled fascinacije slikom puta-do-samoaktualizacije /iz zagubljene tačke početka/ jednog daleko-budućeg entiteta: duha finalne uzročnosti; i to slikom kojom bi – kao nepravo prisvojenom – bio skraćen put ne samo do njegove već i do bilo čije samoaktualizacije! A to je jedan unapred izgubljen grabež, dogođen usled toga jer ovi ne-elitni duhovi/plamovi više ne razlikovahu (usled prejake im opčinjenosti) virtuelnu (majčinu) od aktualne (kćerine) zbilje; tj. zamenjivahu prvu za drugu /iako ona to kratkotrajno i beše, kao zbilja same sinopsije, ali budući neposredno dostupna samo za one duhove/plamove koji, kao elitni, imahu moć “nultog prisećanja”; – dakle, sve stoga jer se ova prva (tajno-razložno) predstavila da je (za sve odmah) aktualna, da bi izmamila u vidljivost stepen njihove (za *sebe samu* beskrajno neželjene) zavisnosti spram *sebe*; – tačnije, da bi na taj način *sebe* unapred od toga distancirala; izbegla kontinuelno-vremenski put samospoznaje (koji bi nužno bio kanibalistički) te postigla **diskontinuelni put** – koji bi sumarni učinak Njenog jednom (u snu) postignutog samosaznanja (praćen Njenom virtuelnom katastrofom) učinio pristupačnim na jedan sasvim drugačiji način /od onog staro-hijerarhijskog, koji ju je određivao kao mesto apsolutnog znanja – a s kojeg ona voljom samorasejavanja prerastaše u večiti put u nepoznato, put unazadnog otelotvorenja vlastite joj jednom odrekle imenovanosti.

Pravovremeno žrtvovanje jednog lokalno-apsolutnog znanja, od strane ovog virtuelno prasa-mostvorenog entiteta, izbrisalo je razliku već u startnoj mogućnosti njegovog postojanja-sobom: – razliku između njega samog, ili Himeričkim (praznim jer bitno neustupivim) Prestolom njemu sapripadne elite duhova, s jedne strane, i duhova obeleženih mrljom pomame za “tuđim blagom” (to jest, za postajanjem “subjektom-izvan-sebe”* – koji je sablast s slike samožrtvovanog iščezlog), s druge. Ali namesto svega toga sad isplivava razlika između tog virtuelno prasa-mostvorenog entiteta i njegovog za-krug-svejedinstva preširokog znanja – koje zahteva *jedan dodatni* prostor, za pojavu Razlučitelja (*trećeg*, od Žar-Ptice davno osamostaljenog, više punktualnog nego sanjarskog* *sve-sve-oka*). A to je Gakuša, koja sred vreve (Žar-Pticom predskazanih) svetova jedina može da prepozna zrak ponikao iz praznine /upor. *svetle komore*, prednje-čeoone šupljine uma/. A to je onaj zrak/talas koji poput udara zvona najavljuje mesto/zdanje jednog (dotad nemogućeg) susreta: Proročice i Razlučitelja. Dakle, mesto u kome se nigdinski subjekt (žalno u sebe svinut pogled Proročice) susreće (u samom trenutku sopstvenog nestanka) sa vlastitim prakonstitutivnim objektom (tamnom *okular-*

komorom sopstvenog oka) – koga *prvog* prevodi u sobom budno sanjani, za pra-vreme nemoguć subjekt: – u daljem zastakljeno oko Žar-Ptice; – *svetlu komoru* – **mesto preuspostave zvezdane sinhronije**; – u saznavaoa jednog mnogo šireg konteksta zvezdanog susretanja u kome se, iako ustreptalo-prepunom, **nikad ništa ne sudara**.

„...tekst čutljivog univerzuma ... koji podseća na najodlučniji, najočigledniji i najneprocenjiviji uspeh ljudi, na ispunjenje njihovih predviđanja, – ... i koji gnječi tog zverskog svedoka, tog oštroumnog posmatrača, u nekorisnosti tog trijumfa...” *

(Valeri, u razgovoru sa Malarmeom)

Jer, Žar-Ptica (zlopogledna Mojra) jeste ta koja *pod pravilnim* (s dna Vulkana svetlo-odbijenim) *uglom* – sve do u neslućene visine, gde joj se žrtvuje jasnovidost – baca užarenu Kocku; meteorski kamen iz dubine oka nekad svezajuće Majke Titana. Ta jasnovidost joj se, međutim, vraća – onda kada uspe da (apsolutno) uprostori svoju (*bolno pokušanu*) *misao o beskonačnosti*: jedini način da ta (u biti žalopevna) beskonačnost (što se osipa u ornament) bude (shodno najvišoj žudnji Mojrinoj) tačno opažena/premerena a da pri tom (kao ne-obustavljiva) ne bude dokinuta. Dakle, bol – rez u tkivu nekad sveživotnog *jezikoslovlja majki* – kao glavni instrument dostizanja više jasnosti.

Apendiks:

<1>

Put preobražaja materije:

Sunčano oko izlilo je tamninu vlastite zenice u najuži ostrvski (kritski) krug. Tako je nastalo *okno sećanja*, u kome su se ogledali svi *budući* užasi čovečanstva, – tako da ovo gnevom zaplanti i pepelom ugasi samog sebe. Ali, u tom vulkanskom pepelu bi utisnut beleg Sunčane vizije /nacrt visoko-stilizovanog Kosmopolisa/; – one vizije koja se odnosila na postčovečansko (labudu posvećeno) vreme (Apolonovo). Tako *cug podzemlja* odnese *sav ovaj prah* do kopneno-uzvišene pećine (– Delfa) – što odisaše parom svog nakapavanja nedohvatnom zvezdom Severa. I tu se – u šupljem stecištu planina – dogodilo sudaranje *dva mlaza*; trenje *dve zenice*: maglenovide (Mesečeve, Gorgonine) i jasnovide (Sunčeve, Persefonine). Iz vakuuma njihovog vrtloženja rodi se *treće oko*: barjak Majčinog samoodnošenja, što suče ka svojoj *središnjoj praznini* – prolazu ka onostranome; zemlji Hiperborejaca. Ali, i unazad: ka mestu preuspostave nepomerljivog merila otmenosti, odnosno, rođenja *prvog odmetničkog para očiju* (Artemide i Apolona); – ka ostrvu Del, što se – obuhvaćeno sedmbojnim krilom ponoćne svetlosti – opervazi ljuspama zlata. Ono ne beše više ljudima nastanjivo.

<2>:

Dumavati Svaha iz staroindijske mitologije (samo jedna u nizu od deset Mudrih Boginja, *Mahavidya*) je starica okružena s devet ptica, koja povrh toga – usred dima svojeg samosagorevanja (– samo značenje broja devet) – drži još i *sliku ptice*, i to u obliku **zastave**: to je **deseta**, apstraktna jer sveobuhvatna ptica – čiji je jednom davno dogođen let

neponovljiv, odnosno, čija je jednom pređena putanja nezapamtiva. Ona se lako može dovesti u vezu sa Pticom Mater Sva iz staroslovenske mitologije: najstarije žensko božanstvo kao princip duha/leta/promene, a ne kao princip biološkog rađanja. Ona koja bdi nad ranom svetske okrugline.

<3>

Druga verzija rečenice:

Njen jedini ključar je Tot-Hermes, ali to samo zbog toga što je njegova “smrtna rana” (duševna mrlja) upravo onolikog raspona koliki mu ostaje da sam pređe da bi se poistovetio sa Majčinom supstancom – koja na taj način bolje razume sebe.

<4>:

Uporedi ovo mesto sa **nordijskom** mitološkom pričom o divovima: injem obrasle trepavice Imira urastaju u zamak Odina, što je kolebljivo smešten na vrh jasena – i tako ga učvršćuju.

Pandan trima Mojrama ovde su tri Norne – Urd, Verdandi i Skuld – koje predstavljaju tri *razilazne* pritoke Zamka, povučene iz jasenovog korena: izvora napajanja svih divova, vrela mudrosti i suđenja.

<5>

Definicija Plavog pomaka unutar pojma Lunarnog vremena:

Ljudsko ili Solarno vreme – jeste strela Solarne zenice, koja prolama sutonju zonu čovečanstva (ka zapadu) i opredeljuje je put Novog (ovostranog ili onostranog) Svitanja.

Božansko ili Lunarno vreme – jeste međuvreme tog samog opredeljivanja; tamna sudnja čekaonica. Ono je obrnuta strela Solarne odluke, Mesec-koji-opada: – povratak u zenicu streline sedmobojne perjanice, ili, u mitsku šupljinu ne/postojanja – koja tad *isijava crvenilom prvobitne božanske povrede*.

U tom preodlučivom međuvremenu (– što kod žena odgovara periodu oseke sila zemaljske reprodukcije, tj. poslednjoj sedmici menstrualnog ciklusa –) zbiva se poškopljenje svih smrtnih stvari crnosunčanom svetlošću melanholije. Izmicanje ciljno-ustrojenom kretanju materije, ili razrešenje od kanibalističke naravi zemne svetlosti što upravlja ljudskim srčanim strujanjem; destilacija **plave krvi** unutar čoveka, sa odjekom **unutar krune** polarnog strujanja. Novo – sasvim onostrano – osvetljenje na stvarima, usled upliva *tuđinske perspektive* jednog pogleda, koji poput *žarećeg fitilja* prodire u njihovu dubinu. I pojedine žene tad bivaju okupane setom okružujućih ih otrežnjeno-smrtnih stvari, koje tad postaju delovi njihovog novog prošireno-svetlosnog tela – što vrši prijem fotonskih mlazeva s Severnog pola. Zatim sledi gubitak osećaja čvrstog tela i njegove granice sa okolinom. Upućenost na vlastiti unutrašnji pejzaž, ili arhipoetičko ispisivanje /na okrenut List prošlog života/ njima vrtoglavo iščitavane, šifrovane azbuke reljefa. Jer pra-biće Majčino je iskrvarilo da bi se stvorio zemaljski svet: *pismo reljefa*, kao *putokaz* uznosa pojedinca u više sfere.

Samo u tom periodu određene žene borave u procepu između dva sveta, budno sanjaju usled slobodnog priliva slika iz nesvesnog. Njeno biće se tad okreće od bliskog joj ljudskog okruženja ka Licu stvoriteljke paralelnih svetova. Iako ciklično udaljavajuća spram zemnih ciljeva, ona ostvaruje svoj neophodan povratak – kroz nagovaranje prasetlosnog duha prirode na progovor palom čovečanstvu. Upravo ta sposobnost u pojedinim možda i ne toliko retkih žena jeste najveći neiskorišćen *inventivni kapacitet* čovečanstva koji, svojim daljim zanemarivanjem, može dovesti do provale **planetarnog gneva**: sve češćih zemaljskih potresa.

<6>

Odnos pojedinca i apsoluta, koji ne bi bio posredovan nekom trećom instancom, jeste jedini izvorni ili neuslovljen odnos. Ali on je s druge strane problematičan – jer ostaje neimenovan onaj koji može verodostojno da reprezentuje njega samog na ravni opšte simbolističke komunikacije. To pruža prostora za mnoge zloupotrebe. Stoga je ova (upor. protestantska) ideja – što plamti veličinom na izvoru – osuđena na sunovrat; ali takođe i na obnavljanje, u svom jasnijem *ukosom* svetlu.

<7>

Tome žalopjevu pravde odgovarao bi Piano Kvintet Op. 81 Antonjina Dvoržaka. A dalekom impresionističkom odjeku istog, odgovarao bi Piano Kvintet F-mol Cesara Franka.

<8>

Da bi utrla sebi trag, Boginja Sećanja, unuka Mesečeve Starice – psima gonjena otkrivačica Starčeve prevare – morala je da se pretoči u vlastitu sestru: Boginju Zaborava; onu što suče vodu iz njenog bunara. Tako se, iscrpna i bezmirisna, provukla pored svog najvećeg neprijatelja.

<9>

Bitna distinkcija:

- a) Pege na licu Sunca jesu zbroj najprobranijih duhova: onih što vuku poreklo od zvezdanog samorasadivanja Plejada. Prvi su stanovnici “ostrva blaženih”, dok ljudska vrsta nije postojala.
- b) Njima srazmerne mrlje na pojedinim zemaljskim dušama, koje samo Sunčevo biće vidi, znaci su pomame na veličinu Plejada i njoj sapripadni koloplet duhova.

<10>

Taj egzemplarni svet jeste osvit-u-onostranome; zelena šišarka, ili zvezda što trepće pod lila zastorima najisturenijeg tornja zamka.

<11>

Vrtoglavica uvis propete, zvezdane gospe Nut dovodi do obaranja s Njene glave **krune**; presjajnog dvoroga, polumeseca. I ta uvis bačena i zatim posuvraćena kruna/čunak pušta izdanke/plovke, postajući krilatim diskom /nebeskom jedrilicom/. Jer, njen najskriveniji kutak /tkalačka radionica/ biva – patentirano – izbačen u svetloprodužetak kljuna/pramca: onaj što plovi u *belu svetlost* jednog *odmaknutog područja*, do koga zemni pogled ne dopire. I taj *zakovrnut pramac* je zamenjeno-središnji *zrak* same polu-kružne krune /koji jedini obara glavu Meduze, up. Metide ili Izide/; rep vremena, što se periodično vraća u sopstveni svetloporođajni kljun.

Čas Suncostoja, ili Bačene Krune, jeste taj koji brazda Sunčanu zenicu. I on je utvrđen *bestežinskim tegom*, što svezuje-i-razvezuje *mašnu vremena*. A jedino je teg Sunčanog sata, smešten među Nutine rogove, **plovak zvezdane nit-pobegulje**: jedina korisna devijacija unutar nebo-plovne Sfere, što proizvodi svetlosnu beskonačnost iz njene tamne dovršenosti; te ujedno: vrtlog Narcisovog eha, što s dna iskape vlastitog bezizlaza preusmerava svo ljudsko sladostrašće – put najviše Nekretnice.

Kruna – ublaženim padom Nutinim – najzad biva oteta sili gutalačke jednosmernosti, i postavljena ponad ušća vremenskog višesmerja (razuđenog Geba, rane Sunčevog klatna). Odatle Nut **osluškuje izlaz** dalekih talasanja, te uvlači u sebe dah s nebeske pučine. A to je svetlo-izuvijan put ka Nekretnici, što tka široko-latično polje oko tajne Njenog samopaliteljskog zametka. Purpurni nebeski božur, što snosi beskonačno-zanosno izgnanstvo.

Katarina Ristić Aglaja